

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 002326 10 Кж
Бања Лука, 9.11.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз учешће Соње Матић као записничара, у кривичном предмету против оптужених В.К. и Г.К., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став (2) у вези става (1) и кривичног дјела противправног лишења слободе из члана 166. став (1) у вези члана 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Бања Луке и бранилаца оптужених, изјављеним на пресуду Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 К 002326 09 К од 08.03.2010. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и бранилац оптуженог Г.К., адвокат Ј.Ј.П. из Б.Л., а у одсуству уредно обавјештеног браниоца оптуженог В.К., адвоката Ј.Т. из Б.Л. и другог браниоца оптуженог К.Г., адвоката С.Ј.Т. из Б.Л., донио је дана 9.11.2010. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе окружног тужиоца из Бања Луке и бранилаца оптужених В.К. и Г.К. и пресуда Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 К 002326 09 К од 08.03.2010. године, потврђује.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Окружног суда у Бања Луци број: 11 0 К 002326 09 К од 08.03.2010. године, оптужени В.К. и Г.К. оглашени су кривим због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став (2) у вези става (1) и члана 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђени и то оптужени В.К. на казну затвора у трајању од 2 (двije) године и 6 (шест) мјесеци, а оптужени Г.К. на казну затвора у трајању од 2 (двije) године у које им је урачунато вријеме проведено у притвору. Од оптужених су одузети предмети употребљени при извршењу кривичног дјела и прибављени извршењем кривичног дјела, обавезани су да плате трошкове кривичног поступка, док је оштећени упућен да имовинскоправни захтјев остварује у парници. Истом пресудом, а на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст (у даљем тексту: ЗКП), оптужени су ослобођени оптужбе да су извршили и кривично дјело противправног лишења слободе из члана 166. став (1) КЗ РС.

Против те пресуде жалбе су је благовремено изјавили окружни тужилац из Бања Луке, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног закона, са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом, бранилац оптуженог В.К., адвокат Ј.Т. из Б.Л., због одлуке о казни, са приједлогом да се овом оптуженом изрекне блажа казна и браниоци Г.К., адвокат С.Ј.Т. из Б.Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног закона, са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе или побијана пресуда укине и одржи претрес пред другостепеним судом и други бранилац оптуженог Г.К., адвокат Ј.Ј.П. из Б.Л., због битне повреде одредаба ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи и суд поступи у смислу члана 328. и члана 329. ЗКП.

Одговори на жалбе нису поднесени.

На сједници вијећа овог суда републички тужилац је остао код жалбе окружног тужиоца и приједлога из ове жалбе да се побијана пресуда у дијелу који се побија жалбом укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске или да се у том дијелу пресуда преиначи и оптужени огласе кривима и за кривично дјело из члана 166. став (1) Кривичног закона Републике Српске, присутни бранилац оптуженог Г.К. је такође остао код жалбе и приједлога из жалбе, а оптужени су прихватили и подржали жалбе својих бранилаца.

Овај суд је испитао првостепену пресуду у дијелу који се жалбама побијају, а у смислу одредбе члана 320. ЗКП, те је одлучио као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Приговор жалбе окружног тужиоца у суштини се своди на становиште манифестовано у тврдњи да су оптужени радњама описаним у изреци побијане пресуде, поред кривичног дјела разбојништва, извршили и кривично дјело противправног лишења слободе сљедом чега је, по ставу ове жалбе, погрешан закључак првостепеног суда да се ради о привидном идеалном стицају по основу консумпције и повријеђен Кривични закон.

Жалба оптуженог В.К. првостепену пресуду побија само због одлуке о казни посебно апострофирајући олакшавајуће околности које по ставу жалбе овог оптуженог оправдавају изрицање блаже казне.

Приговори жалби бранилаца оптуженог Г.К., сведени на заједнички именилац, у суштини се свде на изричито исказано становиште манифестовано у тврдњи да овај оптужени није починио кривично дјело разбојништва из члана 233. став (2) у вези става (1) и члана 23. КЗ РС, за које је оглашен кривим побијаном пресудом, као и на тврдњи да је та пресуда резултат погрешне примјене Кривичног закона у правној оцјени радњи оптуженог.

При томе су, према становишту жалби, почињене и битне повреде одредаба кривичног поступка јер је изрека пресуде неразумљива, противрјечна разлозима пресуде и не садржи разлоге о одлучним чињеницама, а повријеђено је и право на одбрану оптуженог. Надаље, повреда Кривичног закона је резултат непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, а приговара се и неприхватљивом методолошком приступу у оцјени доказа при чему се апострофира непринципјелност у оцјени доказа у зависности од тога да ли су докази на штету или корист оптужених и пристрасност на штету оптуженог кроз фаворизовање доказа који подржавају оптужницу, а бранилац Пилиповић Јово приговара и због одлуке о казни износећи, по овој жалби, низ олакшавајућих околности.

Испитујући основаност жалбених навода у свим сегментима побијања првостепене пресуде, овај суд налази да су ти наводи неосновани. Када је ријеч о битној повреди одредаба кривичног поступка у облику неразумљивости пресуде, на коју се жалбама бранилаца оптуженог Г.К. указује, та повреда није учињена, јер је побијана пресуда дала разлоге о свим одлучним чињеницама, она је правилно оцијенила исказе у поступку саслушаних свједока и доказе изнесене на главном претресу пред првостепеним судом управо на начин како то прописује одредба члана 295. ЗКП и дала правилну оцјену тих исказа и доказа, због чега се супротне тврдње жалби не могу прихватити. Дакле, када су у побијаној пресуди дати разлози за одлучне чињеница онда се на приговору таквог карактера не може заснивати битна повреда кривичног поступка из члана 311. став (1) тачка ј) ЗКП у форми недостатака разлога о одлучним чињеницама (како то жалбе постављају), јер се у суштини ради о приговорима којима се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Такође нема мјеста жалбеним тврдњама бранилаца оптуженог Г.К. да је повријеђено право на одбрану оптуженог тиме што су на главном претресу пред првостепеним судом прочитани искази свједока - оштећеног С.К., дат органима унутрашњих послова РС без присуства преводиоца, на коме се по ставу жалби базира првостепена пресуда, те свједока Ц.К., која је такође свој исказ органима унутрашњих послова РС дала без присуства преводиоца. Ово из разлога што је саслушање ових свједока обављено у складу са одредбама члана 146. до 156. ЗКП којима су регусани позивање, начин саслушања и ток саслушање свједока, којима није предвиђено да свједок има право на услуге преводиоца, а читање ових исказа у складу са одредбама члана 288. став (2) ЗКП о чему је на страни 5. побијане пресуде дато аргументовано образложење које као такво прихвата и овај суд. С друге стране из исказа свједока П.В., овлаштеног службеног лица ЦЈБ Б.Л., који је саслушаван као свједок на главном претресу на околности саслушања оштећеног, произилази да оштећени разумије српски језик који је кориштен приликом испитивања, да је са оштећеним остварена потпуна комуникација приликом сачињавања његовог исказа у службеним просторијама и да је исказ сачињен по казивању свједока - оштећеног С.К., па се стога сваки приговор да је оваквим начином прибављања и спровођења овог доказа повријеђено право на одбрану оптуженог указује као неоснован.

Нема основа за жалбену тврдњу окружног тужиоца да је првостепени суд, неправилно примјењујући одредбу члана 298. тачка в) ЗКП учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став (2) ЗКП, при чему се

не конкретизује у чему се та повреда састоји, а то је, по жалби тужиоца, било од утицаја на законито и правилно доношење пресуде. Ово из разлога што жалбом означени облик битне повреде одредаба кривичног поступка није почињен, при чему треба напоменути да основ по коме је донесена ослобађајућа пресуда је основ за побијање пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног закона.

На основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом утврђене су све чињенице од одлучног значаја за постојање кривичног дјела и кривичне одговорности оптужених, па нема мјеста ни жалбеном приговору да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено. Аргументима жалбе окружног тужиоца и бранилаца оптуженог Г.К. није доведена у питање правилност чињеничних утврђења побијане пресуде, а изнијете жалбене тврдње о недостатцима чињеничне основе, по мишљењу овог суда, немају упоришта у садржају проведених доказа на главном претресу нити се као основани могу прихватити приговори жалбе о мањкавости датих разлога у образложењу пресуде за одлучне чињенице. Наиме, побијана пресуда је, оцјењујући исказе саслушаних свједока, а посебно оштећеног С.К., записнике о препознавању лица и предмета, записнике о претресу стана, других просторија и возила, записнике о добровољној предаји предмета, потврде о привремено одузетим предметима, фотодокументације и друге доказе, извела правилан закључак да су оптужени В.К. и Г.К. извршили кривично дјело, за које је оглашен кривим том пресудом, предузимањем радњи извршења описаних у изреци пресуде. За такав закључак побијана пресуда је дала увјерљиве разлоге, уз садржајну анализу проведених доказа, које разлоге, као мјеродавно образложење, прихвата и овај суд.

Сљедом изложеног нема недостатака у овом дијелу чињеничне основе побијане пресуде од чега зависи примјена материјалног права па се стога не може се прихватити као основан ни приговор окружног тужиоца о повреди Кривичног закона када је првостепени суд, правилно примјенујући Кривични закон, реалне радње чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификовао као кривично дјело разбојништво из члана 233. став (2) у вези са ставом (1) и чланом 23. КЗ РС. Ради се о сложеном кривичном дјелу које се састоји од принуде и крађе при чему се ради о нападу не само на имовину већ и о нападу на личност човјека и његов тјелесни интегритет. Принуда која се примјењује се може манифестовати на различите начине, па и на начин да се одузме или ограничи слобода кретања оштећеног, и у функцији је одузимања туђе покретне ствари са намјером прибављања противправне имовинске користи себи или другом, па је стога првостепени суд правилно поступио када је, на темељу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, реалне радње оптужених, које су предузели приликом извршења кривичног дјела, а које су поближе описане у изреци побијане пресуде, квалификовао само као кривично дјело разбојништва. Дакле, првостепени суд је по оцјени овог суда, правилно примјенио Кривични закон при правној оцјени дјела. У том погледу побијана пресуда је на страни 11. и 12. дала садржајно образложење, које овај суд прихвата у цјелости, као правилно и увјерљиво.

Испитујући одлуку о казни у вези са приговорима жалби браниоца оптуженог В.К. и једног од браниоца оптуженог Г.К., адвоката Ј.Ј.П., да се

оптуженима требају изрећи блаже казне затвора овај суд налази да таквим приговорима нема мјеста. Релевантне олакшавајуће околности које је првостепени суд нашао на страни оптужених и на које се позива у образложењу побијане пресуде (да су кривично дјело починили као млађа пунољетна лица, ранија неосуђиваност оптужених, коректно држање током кривичног поступка и показано кајање), уз одсуство отежавајућих околности, и по оцјени овог суда, дошле су у пуној мјери до изражаја у изреченим казнама затвора. Изречене казне затвора, и по оцјени овог суда, представља потребну мјеру казне да би се остварила сврха кажњавања како у сегменту васпитног утицаја према оптуженима да у будуће не чине кривична дјела, тако и у превентивном дјеловању према другима да не чине кривична дјела.

Из изнесених разлога жалбе окружног тужиоца и браниоца оптужених су одбијене као неосноване и првостепена пресуда потврђена на основу одредбе члана 327. ЗКП.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић